

lesz-e széles mély csönd amint kezedre lassan ráteszem kezem
 szélesebb mint a víz és mélyebb mint a tágas völgy alattunk
 mikor testedhez ismét megérkezem
 s lesz-e még ágy mi nem csikorgó tagjainkat gyötri
 de benne testünk ringása könnyeden lebeg
 meglesz-e még az íves szép vonal a csípő fölötti
 amivel most ajándékozom meg kezéd –
 ha végképp öregség kútjába estünk
 alabástrom elefántcsont vagy sárga márvány lesz testünk
 mit látunk majd az ágyban izzadtan egymásra lesve
 vajon miféle anyagból van két szép öreg szerelmes ember teste

Sajó László

TEPERTŐKRÉMES KENYÉR

kezemben tepertőkrémes kenyérral
 hagytál anyu az ablakmélyedésben

tízpercben kenyeret könnyet le kell nyelnem
 most felelni fogok mindjárt becsengetnek

föltolul könny emlék mondat mind ami
 bennem van csak nem tudom kimondani

különösen a *p*-ket *k*-kat *t*-ket
 most kimondom anyu szeretlek téged

tornaórán is magamtól estem össze
 bűdös zoknik közül felnéztem te jössz-e

a hálóteremben senki hozzám nem szól
 fölöttem nagyfiú minden éjjel rejszol

ablakból nem ugrom valaki átkarol
 várom mikor bukkansz elő a fák alól

hozol rántottcsirke-combot sütit fasírtot
 kezemben tepertőkrémes kenyérral sírok

ha szólítanak az utolsó órán
 se szólalok meg anyu te hajolj rám

meglapulok hadd higgyék nem vesznek észre
könnyem kenem tepertőkrémes kenyérre

nem tudok aludni és nincs ébredés sem
itt hagytál anyu az ablakmélyedésben

nappalokba bebetonozott éjszaka
anyu vigyél haza anyu vigyél haza

STRAND

szeretkeznek csíkos kockás síma tarka pléden
lesz sok gyerek sír nyüzsög visong a strand az éden

az emberhúst gerincnyárson napolajban sütik
előkerülnek mellek combok szendvicsek sütik

itt és most most most élj most van a nap delelőben
anyánk az élet nagy tehén van napteje bőven

ne halld a haldoklót füleden vókmen
jó levéshez szól a sose halunk meg

kik nem tudnak úszni vízihullák lebegnek
jó szórakozás a strand felnőttek gyerekek

van itt minden víz föld szél ég fagyi
körülnézel nem érted mért vagy itt

hosszú sor ingyen osztogatják a vattacukrot
boldogan szopogatják kiknek csak pálca jutott

kipirult arcokon ragacs almalé
boldog aki nincs aki nincs halva még

ez bácsi vagy néni a fű már benőtte
ne hagyd el árnyékod bemondták lelőnek

nincs is árnyék senki bezár a strand
szedelőzködj indulni kell lassan

nem marad más egyforma gyékénynyomok
elgereblyézve szemét vér és homok

ki takarít az isten az ördög
élet vagy halál csereüdültünk

Pályi András

AZ ÁRTATLANSÁG KORA*

Zengő Zsuzsa, Zengő Zsuzsa! A legszívesebben hagytam volna a francba a csuvas kom-szomolistákat, és világgá megyek, árkon-bokron, erdön-mezőn, hogy telekürtöljem a neveddel a mindenséget, akár kamaszkoromban, akkor csináltam ilyeneket, mondta, Zengő Zsuzsa, Zengő Zsuzsa, micsoda neved van, micsoda dallam, egyszerre mi minden jut eszembe róla, a hegyen-völgyön zakatoló vonat, az Ábrahám kebele, finom falatokkal tele, fűjjátok, zengjétek, harsogjátok, persze, az ifjúságom, persze, Magyarország körös-körül füstölgött, mármint a sok-sok gyárkémény, az, az, ráadásul hamisítatlan tavaszszaga volt a kémények füstjének, ez a régi, mámorító tavasz csapott meg a sárszegi utcán, amikor a csuvas delegációval kiléptünk a művelődési házból, holott legfeljebb február lehetett, ropogott a jég a lábunk alatt, de mit számított az nekem, az út túloldalán a szolgálati Lada, én meg annak rendje és módja szerint elláttam a feladatomat, betessékeltem a vendégeket a kocsiába, magam is helyet foglaltam mellettük, fecsegtem velük egész úton, pedig ugyancsak nehezemre esett, a fejemben nagyon nagy csönd volt, oda nem láthattak be, különös, ünnepi csönd, a legszívesebben csak a suhanó tájat néztem volna, mintha visszafelé röpnének az évtizedek szárnyán, az első tavasz, azám!, az volt csak a tavasz, az első, úgy értem, a felszabadulás utáni első, hogy is mondhatnám ezt másképp, én csak a megkönnyebbülésre emlékszem, a szovjet katonák mosolyára, a csillagra a sapkájukon, kenyeret meg cukrot osztottak, beálltam önkéntes romeltakarítónak, nyáron téglát hordtam, megizmosodtál, fiam, méregetett anya büszkén, akkor született az öcsém, Alex, de még Sanyikának hívtuk, néhány héttel karácsony előtt, hisz közben apa is hazajött, mert a fasiszták elhurcolták Sopronkőhidára, ott megúsza egy vérhassal, odaértek az oroszok, és ő egyből a győri kórházba került, mi még abban az évben sem állítottunk karácsonyfát, soha, soha nem állítottunk, apa miatt, ő nagyon rühellte, burzsoá-klerikális csökevénynek tartotta, pedig akkor kivételesen jó lett volna, de hát apa igazi hajlíthatatlan, régi vágású elvtárs volt, az is maradt, amíg élt, nem szerette a tréfát, ilyesmiben végképp nem, mondta; negyvenhat tavaszán megismertem Magdit, Ilus néni tánciskolájában, nem vicc, volt már tánciskola, tanultuk a foxtrottot, az angolkeringőt, a tangót, mindent, bennem az az első esztendő máig egybefolyik, mintha megszakítás nélkül tavasz lett volna, azt

* Részlet a MEGÉRKEZÉS című készülő műből.